

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 718/2025
12.06.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Светлане Томић Јокић, председника већа, Бојане Пауновић, Гордане Којић, Александра Степановића и Татјане Вуковић, чланова већа, са саветником Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Данила Боричића и др, због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога у саизвршилаштву из члана 246. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Данила Боричића, адвоката Марка Тодоровића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Нишу К 120/23 од 25.07.2024. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 610/24 од 11.03.2025. године, у седници већа одржаној 12.06.2025. године, једногласно је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Данила Боричића, адвоката Марка Тодоровића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Нишу К 120/23 од 25.07.2024. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 610/24 од 11.03.2025. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Нишу К 120/23 од 25.07.2024. године, у ставу првом, окривљени Данило Боричић, Иван Миладиновић, Фљорент Азизи и Никола Петровић оглашени су кривим због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога у саизвршилаштву из члана 246. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика, па су осуђени на казне затвора и то окривљени Данило Боричић, у трајању од 5 (пет) година, у коју му се урачунава време проведено у притвору од 27.10.2022. године до 06.02.2023. године, окривљени Иван Миладиновић, у трајању од 7 (седам) година и 7 (седам) месеци, окривљени Фљорент Азизи у трајању од 7 (седам) година, у које им се урачунава време проведено током лишења слободe и у притвору почев од 27.10.2022. године до упућивања на издржавање казне затвора и окривљени Никола Петковић, у трајању од 3 (три) године и 6 (шест) месеци, у коју му се урачунава време проведено у притвору од 27.10.2022. године до 25.07.2024. године, а које казне ће издржати по правноснажности пресуде.

На основу одредбе члана 246. став 8. и члана 87. Кривичног законика према окривљеном Николи Петковићу изречена је мера безбедности одузимања предмета – опојне

дрогe Cannabis, укупне нето масе 9 килограма и 176,70 грама, која се по правноснажности пресуде има предати надлежној полицијској управи ради уништења.

Истом пресудом обавезани су окривљени да надокнаде трошкове кривичног поступка о којима ће суд одлучити посебним решењем.

Ставом другим исте пресуде, окривљени АА, на основу одредбе члана 423. тачка 2) ЗКП, ослобођен је од оптужбе да је учинио кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога у саизвршилаштву из члана 246. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика и одлучено је да трошкови кривичног поступка овог окривљеног, падају на терет буџетских средстава суда.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 610/24 од 11.03.2025. године делимичним усвајањем жалби бранилаца окривљеног Ивана Миладиновића, преиначена је пресуда Вишег суда у Нишу К 120/23 од 25.07.2024. године, у ставу првом, у делу одлуке о казни у односу на овог окривљеног, па је исти због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога у саизвршилаштву из члана 246. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика, за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, осуђен на казну затвора у трајању од 5 (пет) година, коју ће издржати по правноснажности пресуде, а у коју му се урачунава време проведено током лишења слободе и у притвору почев од 27.10.2022. године до упућивања на издржавање казне затвора, док су жалбе јавног тужиоца ВЈТ у Нишу, у осталом делу жалбе бранилаца окривљеног Ивана Миладиновића, као и жалбе бранилаца окривљеног Данила Боричића и Фљорента Азизија, у целини, одбијене као неосноване, а првостепена пресуда је у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног Данила Боричића, адвокат Марко Годоровић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и повреде кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев за заштиту законитости, укине у целини побијане пресуде и предмет врати на поновно одлучивање или да исте преиначи и окривљеног ослободи од оптужбе.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, па је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажна решења против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Данила Боричића, је неоснован.

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног наводи да се правноснажне пресуде заснивају на незаконитим доказима и у вези са тим истиче да су искази полицијских службеника, резултат незаконитог спровођења посебних доказних радњи, а не њихових непосредних сазнања. Из

исказа полицијских службеника, по мишљењу браниоца, јасно произилази да је у конкретном случају примењена посебна доказна радња тајног праћења и снимања из члана 171. ЗКП, јер су сазнања о кретању возила које су пратили, ови сведоци могли имати само уколико су та возила тајно пратили и снимали, имајући у виду да, дужина и правац пута којим су се возила кретала, чине тврдњу о опсервацији немогућом и физички неизводљивом. У конкретном случају, за спровођење посебне доказне радње тајног праћења и снимања није постојала наредба судије за претходни поступак, па су, према наводима захтева, искази полицијских службеника, као и сви докази које је прикупила полиција, производ незаконито спроведене посебне доказне радње и као такви и сами незаконити.

Насупрот изнетим наводима захтева Врховни суд налази да побијаним пресудама није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Одредбом члана 16. став 1. ЗКП, прописано је да се судске одлуке не могу заснивати на доказима који су, непосредно или посредно, сами по себи или према начину прибављања у супротности са Уставом, овим закоником, другим законом или општеприхваћеним правилима међународног права и потврђеним међународним уговорима, осим у поступку који се води због прибављања таквих доказа, док је чланом 84. став 1. ЗКП прописано да докази који су прибављени противно члану 16. став 1. тог законика (незаконити докази) не могу бити коришћени у кривичном поступку.

Према наведеним законским одредбама, чињенице у кривичном поступку се могу доказивати свим доказима осим онима који су сами по себи или по начину прибављања у супротности са одредбом члана 16. став 1. ЗКП.

Одредбом члана 286. став 1. ЗКП прописано је да ако постоје основи сумње да је извршено кривично дело за које се гони по службеној дужности, полиција је дужна да предузме потребне мере да се пронађе учинилац кривичног дела, да се учинилац или саучесник не сакрије или не побегне, да се открију и обезбеде трагови кривичног дела и предмети који могу послужити као доказ, као и да прикупи сва обавештења која би могла бити од користи за успешно вођење кривичног поступка.

У конкретном случају, сведоци ББ, ВВ, ГГ и ДД су законито предузимали радње у смислу одредбе члана 286. став 1. ЗКП, која полицијским службеницима даје овлашћења да ради откривања кривичних дела и њихових учинилаца, без било чијег посебног налога, предузимају потребне мере да се пронађе учинилац кривичног дела, односно да се открију и обезбеде трагови кривичног дела и предмети који могу послужити као доказ.

Полицијски службеници су, према налажењу Врховног суда, приликом обављања полицијских послова применили полицијске мере и радње - полицијско опажање и опсервирање, које се врши на јавним и другим за приступ доступним местима, без задирања у право на приватност било ког лица, а на шта су овлашћени сходно члану 47. став 2. тачка 3. и члана 50. став 2. Закона о полицији, о чему је, приликом другостепеног одлучивања, детаљне и јасне разлоге дао Апелациони суд у Нишу у образложењу пресуде Кж1 610/24 од

11.03.2025. године, које разлоге у свему као правилне прихвата и Врховни суд, те у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП на њих упућује.

Према томе, у конкретном случају се не ради се о посебној доказној радњи тајног праћења и снимања из члана 171. ЗКП, без наредбе судије за претходни поступак, како то неосновано бранилац окривљеног Данила Боричића, истиче у захтеву, већ о примени полицијских овлашћења према цитираној одредби члана 286. став 1. ЗКП.

Следствено изнетом, по оцени Врховног суда, искази полицијских службеника дати у доказном поступку на главном претресу, у својству сведока, на околности њихових сазнања до којих су дошли опсервацијом окривљених, као и остали докази које је прикупила полиција, ни сами по себи нити по начину прибављања нису у супротности са одредбама Законика о кривичном поступку и супротно наводима захтева, не представљају незаконите доказе у смислу члана 16. став 1. ЗКП, који сходно одредби члана 84. став 1. ЗКП нису могли бити коришћени у кривичном поступку, због чега су наводи браниоца којима се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, оцењени као неосновани.

Остали наводи браниоца, своде се на чињенично питање и представљају оспоравање утврђених чињеница и оцене доказа, а све у склопу исказа полицијских службеника, дакле повреду одредбе члана 440. ЗКП, која у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, не представља дозвољен разлог за подношење подношење овог ванредног правног лека окривљеном преко браниоца, због чега од стране Врховног суда, нису разматрани.

Бранилац окривљеног Данила Боричића, као разлог подношења захтева за заштиту законитости наводи, али не образлаже повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, односно не наводи на који начин је одлуком о кривичној санкцији повређен закон на штету окривљеног, из ког разлога захтев у овом делу нема прописан садржај у смислу члана 484. ЗКП, па се Врховни суд ни у овом делу, није упуштао у разматрање захтева.

Из изнетих разлога, Врховни суд је на основу члана 491. став 1. и 2. ЗКП, одлучио као у изреци пресуде.

**Записничар-саветник,
Андреа Јаковљевић,с.р.**

**Председник већа-судија,
Светлана Томић Јокић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић